

PsittaScene Vol. 23 nr 3, augusti 2011
Översättning Tiina Håkans/Lars Persson
www.parrots.org
sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

- 3 Från direktören – Jamie Gilardi
- 4 De perfekta 10 – Större soldatarar
- 10 Papegojor i Indien - fototävling
- 12 Låda vid låda – Bonaire-räddningen
- 15 Näbb för näbb – en volontärs berättelse
- 16 Uppdrag påskägg – jamaicanska smugglade papegojäggar
- 18 Bokrecensioner – Tre papegojeböcker för barn
- 19 Psittahändelser & WPT-kontakter
- 20 Papegojor i det fria: Kinaparakit (*Psittacula derbiana*)

Från direktören

Att göra varje upplaga av *PsittaScene* är en utmanande, spännande och oförutsägbar process. Vi vet aldrig hur det kommer att sluta, vilka artiklar som tas med och hur den slutliga produkten kommer att se ut. Denna upplaga innehåller en unik samling berättelser som vackert hopplänkas för att illustrera hur aktiviteter som uppfödning, konfiskeringar, rehabilitering och frisläppning hör ihop för att rädda papegojor samt för att gynna deras välfärd och ge hjälp åt hotade arters återväxt och få ett slut på handeln med vilda fåglar.

Frisläppningen av större soldataror i Costa Rica är speciellt spännande. Våra partners i "The Ara Project" har arbetat för detta fantastiska tillfälle i många år. Då den mycket inväntade frisläppningsdagen närmade sig så avvaktade vi med några tomma sidor och väntade på nyheter. Den första delen av frisläppningen följde tabell och planer. Fåglarnas föräldrar konfiskerades för många år sedan och därmed passar detta arbete perfekt i kampanjen "FlyFree" (Flyga fritt). Den hjälper till med att stoppa handeln och ger hopp om en ny population i områden där dessa aror drivits till utrotning. Vi är nöjda med att dela med oss av dessa spännande nyheter och med att hålla er uppdaterade om fortsatt frisläppning.

I kontrast till denna noggrant planerade prestation kom ropet på hjälp från Bonaire plötsligt och oväntat. En annan skrämmande konfiskering orsakade en annan hjälpsats för

papegojor. Lyckligtvis var Sam Williams och hans team på plats, ivriga och med förmåga att handskas med en kaotisk situation så dessa unga 112 fåglar kunde få en säker start. Ännu bättre var att då nyheten om dessa fåglar gick ut genom WPT-nätverket så blev utkomsten av stöd sannerligen anmärkningsvärd. Människor från hela världen bidrog med donationer och uppfödningråd för ungarna. Vi nådde inte bara vårt mål med fonder de första 24 timmarna utan en av våra supportrar sedan lång tid tillbaka Phoebe Green Linden släppte allt hon hade för händerna och flög hela vägen till Bonaire just i tid. Vi har blivit djupt inspirerade av Sams och Phoebes redogörelser av både fram- och motgångar där, och vi är säkra på att det blir även du.

Vi vid World Parrot Trust är tacksamma för att vi har varit i stånd att kunna hjälpa så många papegojor på så många platser världen runt och du, som medlem och supporter gör allt detta möjligt. Tack!

Jamie Gilardi

På våra omslag

Fram: Uppfödning och frisläppning är bevarandeåtgärder som inte omfattat de allvarligt utrotningshotade större soldatarorna (*Ara ambiguus*) – förrän nu! Dessa fåglar är nu i slutet av en nästan tvåårig process som började med valet av en frisläppningsplats och slutade med en ny era för dem i att kunna flyga fritt i djungeln i Costa Rica. Se sidan 4. © Steve Milpacher.

Bak: Kinaparakiten (*Psittacula derbiana*) som återfinns i höglänta skogsområden från 2 700 – 4 000m är också en av få papegojor som är kända från sydöstra Tibet. Denna arts status listades nyligen som nära hotad genom att de fångas för lokal handel. © JDG

De perfekta 10

Av Allan Taylor

Sagt: "Där är ett mandelträd och där ett annat och ett annat..."

Den lokala markägaren pekade på olika träd då vi stod på kanten av en rygg i de yppiga skogarna vid den södra karibiska kusten i Costa Rica. Djungeln sträckte sig inåt land och oceanen sig utåt bakom oss och det nästan konstanta tjattret från papegojor tycktes komma från varje träd. Vi sträckte på oss för att se på dessa otroliga träd som tornade upp sig över himlavalvet och en rusande känsla av spänning kom över oss. Det var i december 2009 och vi hade just funnit det troliga stället för det första frisläppandet av större soldatara. Vidare undersökning och långa diskussioner bekräftade våra tankar – det var perfekt!

"The Ara project" är en icke vinstdrivande organisation i Costa Rica som uppföder ljusröd ara (*Ara macao*) och större soldatara (*Ara ambiguus*) i fångenskap med det enda ändamålet att släppa ut dem i det fria. Projektet har släppt omkring 100 ljusröda aror på tre platser under de senaste 15 åren och det inkluderar den åttonde frisläppningen av 10 stycken ljusröda aror vid Tiskita som fullbordades i maj i år (se *PsittaScene 23.2, maj 2011*). I år kan man inte bara se en helt ny frisläppningsplats för ljusröd ara utan också den första frisläppningen av större soldatara som någonsin utförts.

Förberedelse och förflyttning

Ett år med att införskaffa medel hade gått och vi var slutligen redo att resa. Tillräcklig fondering från World Parrot Trust och två sponsorer i Costa Rica har gjort att vi i början av 2011 kunnat bygga en ny voljär och ett hus för en biolog att finnas på plats. Vi startade genast processen att välja ut 10 stycken fåglar för det första frisläppandet. En stor grupp av passande fåglar skars ner till 10 i åldrar från 3 till 7 inkluderande 5 hanar och 5 honor och då 5 handmatade och 5 föräldraskötta fåglar. De 10 separerades från den större flocken i en karantänsvoljär vilket orsakade bestörtning inom flocken. Blodprover togs från varje fågel och sändes till Avian Biotech i USA för sjukdomstest. Resultaten kom och det kunde konstateras att fåglarna var fria från sjukdomar och parasiter. Efter ett minimum av 28 dagars isolering var de redo att ge sig av.

Den 27e mars var dagen som vi valde för transport av arorna till deras nya hem. Att flytta 10 aror ca 30 mil kan tyckas lätt men det krävdes en kraftfull insats. Dagen började tidigt. Omkring halv fyra på morgonen fångades fåglarna in och sattes i transportburar för färden. Dessa fåglar är fantastiska för de klagade knappast trots den abrupta starten på dagen. En liten konvoj lämnade uppfödningssentrumet i Alajuela nära huvustaden San Jose och körde uppför vulkankägglorna som delar Costa Rica innan vi åkte ned mot slätterna som karakteriserar den karibiska sidan av landet. Innan klockan 10 hade färden fullbordats och transportburarna placerades i den nya voljären.

Fåglarna började lugnt ta sig ut ur transportburarna och flög till grenar i sitt nya hem. Frånsett ett par klumpiga landningar så mådde alla fåglarna bra. Då fåglarna slagit sig ned på grenarna så serverades god mat och oron glömdes. De gröna hade tagit första steget mot friheten.

Tillvänjning

Innan frisläppningen väntade åtskilliga utmaningar de 10 arorna. Först omgivningen. Trafik, bilar, flygplan, hundar, folk, "karaoke bars" i Alajuela, apor, hökar, gamar, oceanen, skogen, fritt flygande papegojor och det varma och tryckande karibiska klimatet! För det andra maten. Arorna på uppfödningssentrumet har mat som är preparerad för dem med så mycket som möjligt som växt lokalt på platsen. Det blandas upp och toppas med ris, bönor och frukt köpt på den lokala marknaden. Lite eller ingen mat kommer att finnas tillgänglig för dem i skogen så en av utmaningarna för biologen på plats är att lära arorna att äta av de nötter och frukter som finns lokalt.

De första veckorna i frisläppningsvoljären var en period för anpassning medan de vande sig snabbt vid sin nya omgivning. Nyfikna som vanligt iakttog arorna allt men upptäckte snart att även de iaktogs såsom barnen i kvarteren. En samling vrålapor förundrades lika mycket över sina nya grannar och stannade i träden för att iaktta fåglarna i tre dagar. Apornas upprepande rop var det första av många nya och obekanta ljud.

De blev vana vid den udda gamen eller gladan i Alajuela (som fortfarande orsakade en ansenlig uppståndelse) men vi hade inte beaktat den otroliga migrationen av hökar som skulle komma vid den här tiden på året i Costa Rica. Bokstavligen miljoner av flyttande hökar och gamar flyger förbi den karibiska kusten två gånger om året. Åsynen av inte bara en udda gam eller hök utan samlingar av tusentals som flög ovanför deras huvuden var alltför mycket för fåglarna till en början. De måste bli vana vid detta fenomen, eftersom det skulle komma att inträffa två gånger årligen och vara en del av deras liv. Å ena sidan är inte flyttfåglarna

ute efter mat och å andra sidan kommer arorna då de är fria att lära vem som bestämmer. Arornas väldiga näbbar och massiva kropp kombinerad med akrobatisk förmåga leder till att hökarna är mer aktsamma för arorna än tvärtom!

Utfodring

Arorna hölls i frisläppningsvoljären i över 4 månader. En av de viktigaste sakerna under denna period var att lära fåglarna äta den mat de är hänvisade till i det fria för att överleva utan hjälp. Huvudfödan för vilda större soldataror är nöten från almandroträdet. Under 6 månader av året är inte problemet att finna tillräckligt att äta utan i att öppna de otroligt hårda nötterna som har skal som sten. Då de är vana vid mjukare frukter vid uppfödningsscentrumet var käkmusklerna oftast knappast starka nog att öppna dessa nötter. Endast en eller två fåglar var skickliga nog att klara denna skrämmande uppgift. Till en början hjälpte vi dem med att krossa nötterna med en hammare för att ge fåglarna smak för det delikata fröet inuti. De älskade det! Efter två månader under tillvänjningsperioden kunde alla tio fåglarna framgångsrikt öppna nötterna som endast få varelser på jorden är anpassade att äta. De var inte så lyckliga när dessa nötter sinade i slutet av maj. Emellertid gav denna period en ideal möjlighet att lära arorna att äta alla andra fröer och nötter som skulle hjälpa dem att trivas året runt. Antalet träd som har frukter i detta område är otroligt stort och det är intressant att inte bara samla mat som vi vet att aran äter på andra ställen i detta område men att dessutom iakttä de lokala papegojorna och se vilken som var deras favoritmat. Vi introducerade denna nya mat närhelst det var möjligt genom att sätta in grenar med frukter och gav därmed fåglarna möjligheten att associera maten med bladen på trädet. Det var omöjligt med några av de höga träden då de närmaste grenarna kan vara 20 till 30 meter upp i höjden!

Slutlig förberedelse

Efter nästan fyra månader i buren skedde en skönjbar förändring hos arorna. De började visa tecken på frustration över att sitta i voljären. De ville ut. Stora grupper av papegojor som Mjölarnamason och Gulkindad amason (*Amazona farinosa* and *Amazona autumnalis*) slog sig ofta ned i träden för att äta och de tjattrade högt. När de flög över buren skrek arorna i frustration. Det var nu tid att lära arorna deras sista lektioner genom att visa dem den lilla frisläppningsburen och matare som skulle ge dem mat utanför voljären. Matarna skulle initialt bara användas som supplement till deras diet efter frisläppningen. Varje sådan frisläppningsbur kunde öppnas inifrån voljären och var fylld med mat. Samtidigt sänktes matarna utanför ned och små mängder av mat fanns i dem. Arorna såg allt och tog chansen att undersöka en ny del av buren. En av de typer av matare som fanns utanför upphängdes inuti voljären, eftersom den skulle bli en del av deras dagliga liv i frihet.

De första tio större soldatarorna som någonsin frisläppts och som officiellt har frisläppts på något ställe i världen var redo att släppas.

Frisläppning

Morgonen den 8e augusti var solig och varm. Runt frisläppningsplatsen fanns en känsla av spänning hos alla och tydlig nervositet hos en del. Detta var dagen. De första två större soldatarorna skulle släppas inte bara i Araprojektet utan som enda plats i världen. De utvalda fåglarna var RM363 och 364. De hade valts ut noggrant och var i god kondition, stolta och hoppfullt intelligenta!

Det första steget i frisläppningen var att få de rätta fåglarna in i frisläppningsburen samtidigt. Emellertid efter att tålmodigt ha väntat en timme utan framgång så beslutade vi att släppa fåglarna var för sig, en omedelbart efter den andra. Nu utvecklade sig saker och ting snabbt då RM363 gick in i buren. Han lämnades att lugna ner sig och äta ytterligare några mandlar innan vi öppnade dörren. Vi visade också vägen genom att lägga mer mat på matarna som omgav voljären. Omkring 1015 öppnade vi dörren och han tog sig ut. Han hoppade till mataren och började tyst äta mandlar som om han gjort det varje dag. Bara 5 minuter senare var RM364 i frisläppningsburen och åt lugnt mandlar. Tio minuter senare öppnade vi dörren. Lite mera tveksamt satt hon vid öppningen, putsade sig och torkade sig nervöst om näbben innan hon hoppade på mataren. Det var verkligen en sant fantastisk start.

Fåglarna åt och putsade sig en timme innan de trampade runt på burtaket till förvirring för de återstående åtta. Chris Castles, en av våra direktörer, vände sig om och log och sade "det är precis som vi vill ha det, inget drama, allt lugnt." Otroligt nog så flög RM364 tio sekunder senare iväg från voljären. Det var vackert att se denna fågels färger då han cirklade runt i dalen innan han försvann ur sikte. Frånsett ett litet rop från RM363 gick allting lugnt till. Det är storartat att se fåglar flyga fritt men det är en farlig start för dem. De kan bli chockade och om de flyger ur sikte från voljären kan de förloras och dö.

En genomsökning av det närmaste området blev fruktlöst och utan hennes rop var det svårt att finna även dessa fantastiskt färgade fåglar. Vi följde den riktning hon tagit men hade ingen tur. Hon var försvunnen. Eller så trodde vi det. Omkring 1530 hörde vi ett tyst rop ungefär 100 m bort. Vi stelnade till och lyssnade intensivt. Sedan hörde vi det igen och vi var säkra på att det måste vara hon. Vi drog oss mot ljudet och såg henne! Jag är inte säker på vem som var mest nöjd, vi eller aran. Hon satt lågt ner på en gren i undervegetationen och när hon såg oss började hon kalla högt. Detta livade upp fåglarna i voljären och RM363 och alla var lyckliga. Efter en något försiktig, dock flykt på hög höjd, så förflyttade sig fåglarna tillbaka till träden ovanför voljären för en välkommen nattvila, om än troligen något orolig.

Följande tre dagar passerade på samma sätt då RM364 undersökte mer och mer runt platsen. Det var svårt att säga om plundringstågen var planerade eller inte men varje dag så lärdes nya saker. Alla fyra matarna behövde användas och en av de svåraste sakerna att lära sig var att stanna upp i tid. Detta eftersom träden runtomkring frisläppningsburen är väldiga. Att kasta sig ned från träden var en ny erfarenhet. Att stanna från sådana hastigheter var något som var totalt nytt och några övningsfärder behövdes. Att se RM363 kasta sig ned vertikalt 20 m till buren utan att flaxa med vingarna bara genom att glida ner och genom att använda stjärten som broms är något som kommer att stanna i minnet under lång tid.

Fåglarna behövde också lära sig om det lokala djurlivet som fanns nära intill och då utan att buren var ett skydd. En natt trodde stackars RM364 att hon hade en ideal plats för vila men det var innan hon fick syn på ett par passerande unga vråapor. De tyckte det skulle vara roligt att gripa tag i hennes stjärt. Det var en ny lektion och hon kastade sig ut från platsen för att finna en ny viloplats!

Efter vecka ett kan man säga "so far so good" för dessa två underbara fåglar. Nu är vi beredda att påbörja frisläppandet av övriga åtta och ser framemot att se alla tio i de yppiga skogarna dit de hör.

Allan Taylor är från UK och anslöt till The Ara Project som fältbiolog 2008. Efter att ha fullbordat den sjunde frisläppningen av ljusröda aror i Tiskita 2009 övervakar han nu frisläppningsplatsen för större soldataror i Manzanillo.

Sagt: "Lite eller ingen av denna mat kommer att vara tillgänglig för dem i skogen..."

"Omkring frisläppningsplatsen var det för alla en känsla av spänning..."

Sidospalt

Större soldatara (*Ara ambiguus*)

Större soldataror har minskat alarmerande i antal senare år på grund av boplundring och avskogning, särskilt då nedhuggningen av almandroträd.

En gång fanns de över hela den karibiska halvan av Costa Rica men deras habitat har minskat med så mycket som 90 %. Nutida krafter för bevarande har stabiliserat antalet till något mindre än 300 fåglar och uppskattningsvis finns 25-35 häckande par kvar i Costa Rica.

The Ara Project är helt nytt och ett spännande fält med det första frisläppandet av större soldatara i världen. Dessa tio fåglar är de första i sitt slag som uppfötts och skötts specifikt för frisläppning. Årtal av ansträngningar för bevarande av habitat och boträd samt att reducera boplundring har lett till sådana resultat att ett spännande nytt kapitel har öppnats för denna starkt utrotningshotade ara.

Bildtext:

Det skyddade almandroträdets (*Dipteryx panamensis*) frukter är den större soldatarans favoritföda och dessutom ett träd som används som boplats. Lyckligtvis har nedhuggningen av detta mandelträd förbjudits eftersom det har kritisk betydelse för arorna.

En hel rad av nya stimulanser väntade på fåglarna vid förflyttningen till frisläppningsvoljären. Miljoner av flyttande rovfåglar, såväl som lokala innevånare som apor och gamar för att nämna några, är alla en del av arornas nya värld.

Väsentliga nya färdigheter omfattar att öppna otroligt hårda nötter från almandroträdet och i att lära sig finna och äta andra fröer, nötter och frukter samt de träd de kommer från och allt detta är viktigt för de frisläppts överlevnad.

De har uppfötts från början av ett enda skäl nämligen frisläppning. Dessa aror har fått färdigheter och har utvecklat band som hjälpt dem att vara tillsammans och anpassa sig till friheten när deras lyckodag kom.

De första större soldatarorna som någonsin släppts till det fria, RM363 and 364, tycks starka, smarta och väldigt avslappnade. De tillbringade de första veckorna i frihet genom att undersöka området runt frisläppningsplatsen och återvände för mat, putsning och vila.

Fototävling - indiska papegojor

World Parrot Trust mottog 136 fantastiska foton tagna av 56 olika personer på "siten" Flickr där foton kan läggas ut. Urvalskommittén studerade alla foton och röstade på sina topp-3-favoriter med vinnare i varje kategori av olika arter som inlämnats.

Låda vid låda

Text och foton av Dr. Sam Williams

"Kan du vara vid polisstationen om 15 minuter?" Jag fattade inte så mycket av följderna i Elsmarie Beukenbooms fråga. Hon var direktör vid STINAPA, NGO, och sköter nationalparker på Bonaire. Innan jag hann fundera alltför länge, satt jag i en konvoj av STINAPAs och polisens pickups på väg till en avlägsen farm. Fastkedjade hundar "välkomnade" oss när vi snabbt steg in i lokalerna. Överfyllda burar hade jag sett tidigare. Krokodiler i hundväskor hade jag inte sett. Det tydliga ljudet från tiggande papegojungar ledde oss till ett hus och där på ett litet bord stod det holkar och skokartonger fyllda med papegoj- och parakitungar. Det hela var ofattbart.

Efter många års forskning om papegojor och deras bon har jag en romantiserad inställning till den skarpa lukt som följer av papegojungars matsmältning. När jag öppnade en skokartong på bordet gjorde stanken av ammoniak mig illamående. De desperata ungarna i trälådorna som var täckta med ståltråd tiggde efter mat. Varje kräva var tom och nästan varje fågel var så utmär glad att bröstbenen stack ut.

När vi åkte därifrån med pickups fyllda med lådor och burar började jag koordinera räddningsaktionen för fåglarna. I början kunde jag inte nå Jose, en spanjor och en otroligt entusiastisk beskyddare av papegojor, eftersom han var ute i bergen och inspekterade papegojbon. Sedan ringde jag till min goda vän Nat. Först trodde han att jag drev med honom men han lämnade snabbt allt han hade för händerna för att ordna med frukter, mixer, kartonglådor och hjälparbetare. Jag åkte med papegojorna till Echos fältplats och mitt enkla liv började förändras genom skapandet av ett handmatningscentrum. Mitt liv hade förändrats totalt!

Vid solnedgången den första natten anlände Echos team och frivilliga volontärer. I ljuset av oljelampor och pannlampor skalade, skar och mixade vi. Skedar böjdes och sedan matade vi över hundra magra fåglar och flyttade över dem till rena lådor. Projektvolontären Dianne lärde sig snabbt handmata. Hennes flickor Sanda (16) och Kelsey (14) jobbade oavbrutet precis som vår vän Maine. Känslan och energin i rummet var mättad. Det var nästan midnatt innan vi kunde gå till sängs, utmattade men nöjda.

Jag vaknade morgonen därpå klockan sex och när teet var färdigt hade Jose också kommit. Sedan kom Dianne och flickorna tillbaka och vi gjorde om det igen. Situationen var långt ifrån ideal. Vårt system var primitivt och fåglarna var inte vana vid att bli matade av människor. Hela matningen tog tre timmar och det lämnades inte mycket tid över till att ordna annat behövt.

Fåglarna var i olika ålder. Den yngste, "Sid", var inte ens 10 dagar gammal. Den äldste var en nästan flygfärdig fågel. Vi behövde skilja dem åt allt efter deras behov. Vi har en voljär som vi med framgång har använt vid frisläppandet av olagligt fångade fåglar. 'Fat Sally' och 'The

Darling' plockades bort från voljären med avsikt att göra plats för de äldre flygfärdiga parakiterna och tre papegojor. Det kändes skönt att ge mera plats för dessa mer självständiga fåglar. När vi fick mer hjälp, kunde vi anpassa burarna för några fåglar som skulle avvänjas. Det gav dem plats för att peta i frukter, frön och baljväxter, en trevlig syn. Vi slutade tidigare den andra kvällen men med matningar, iordningställande av bon och matningar igen blev det en väldigt lång dag. När krävorna var fulla och jag och Jose satt med en kopp te var vi faktiskt trötta.

Sakta men säkert gjorde vi framsteg genom nya lådor för fåglarna, bättre belysning i rummet samt sprutor i stället för skedar vid matning. Men det här var små detaljer och efter varje natt blev det mer och mer tydligt att vi inte kunde fortsätta på samma sätt. Jamie Gilardi var den förste som föreslog att vi skulle försöka hitta en lokal i staden. Två dagar senare flyttade vi till ett klassrum som var ledigt för sommaren i Jong Bonaire's skolcenter. Den underbara direktören Elona sade ja till våra specifika och lite tokiga idéer och möjliggjorde räddningen av fåglar och vi började göra ordentliga framsteg.

Pålitlig el, belysning, bord och stolar gjorde stor skillnad. I staden var det lättare att hitta volontärer och låta nya personer ta del av projektet. Två pojkar från Bonaire, Gideon Goedgedrag och Rayen Seraus, som är engagerade i Jong Bonaire, anslöt till vårt team. De älskar att jobba med papegojor och visar sig vara frivilligarbetare också med mindre intressanta men viktiga arbetsuppgifter vilka behövs för att hålla i gång räddningsaktionen. Tack så mycket grabbar!

Hittills har bara en fågel, en parakit, dött under vår omsorg. Vi var oroliga för honom från första dagen, men han dog före andra dagen. Vi glada över att ingen annan har lämnat oss på samma sätt. Tre andra parakiter lämnade oss vid skilda tillfällen men bara på grund av att de utnyttjade öppna burdörrar. Alla flög över till frisläppningsvoljären. Jag fångade en innan soluppgången när den tog en tupplur och Jose fångade den andra eftersom en eremitkräfta bet fågeln i näbben! Den tredje höll sig på voljärtaket med "Harry", en frisläppt papegoja som bara lyfter när tofscaracara -familjen flyger över. Det tycks vara mindre angeläget att fånga denna parakit.

Så nådde vi den första milstolpen, prioriteringarna är över och alla fåglar utvecklas. Nu är jag mest rädd för sjukdomsutbrott eller bakterieinfektioner. Phoebe Green Linden kommer imorgon och jag ser fram emot att ha någon som har (mycket) mera erfarenhet av handmatning och som kan förbättra vår improviserade anläggning. Nästa självklara utmaning är hanteringen av fåglarnas prägling på människor samt exempelvis kopplingen människor och föda. Idag hade jag ett gammalt lakan på mig och en väska på huvudet för att försöka ändra intrycket. Jag tror att med lite justeringar skapar vi någonting som fungerar!

Det är viktigt att undvika prägling eftersom vi tänker släppa de här fåglarna fria efter rehabiliteringen och när fåglarna blivit självständiga. Vi har redan släppt en papegoja fri med framgång (mera om detta nästa gång) och vi är säkra på att de här fåglarna kan återvända till det fria. Vi tror att vi kan föda upp några av de yngsta gulskuldrade amasonerna i bon i det fria om vi hittar lämpliga sådana. Det kommer att ge dem möjlighet att bli flygfärdiga tillsammans med andra säsongens ungar. Det är synd att de överhuvudtaget togs från bon!

STINAPA's snabba reaktion på denna situation möjliggjorde beslagtagandet av de här fåglarna från oseriösa handlare. Samarbetet med STINAPA har tillåtit Echo rehabilitera fåglarna och rädda många av dem från döden eller från ett liv i fångenskap. Hängivenheten hos Echo-teamet och hos volontärerna har varit otrolig. Jag är extremt stolt över det och tackar alla inblandade väldigt mycket.

Dr Sam Williams kärlek till papegojor började i barndomens Yorkshire, England. Han har arbetat med Mauritiusparakiter, Lears aror i Brasilien och leder nu Echo och "the Bonaire Parrot Project".

Bildtexter:

Alla 112 fåglar är matade och har fått nytt hem i nya lådor där deras rehabilitering för frisläppning börjat. Den minsta ungen är "Sid" (längst till höger) och han var knappt 10 dagar gammal.

De här papegojorna som tagits från bon på Bonaire beslagtogs innan någon hann smuggla bort dem från ön.

Den här utrotningshotade gulskuldrade amasonen är mätt och utvecklar sig väl och som flygfärdig kommer den att vara bland de andra lyckliga ungarna i voljären som kommer att frisläppas. De här fåglarna har en hoppfull framtid eftersom myndigheterna agerade snabbt och ett hängivet team lämnade allt annat för att ta hand om dem. Frisläppningsnyheter kommer.

Sidospalt:

Fredagen den första juli fick Echo, World Parrot Trust FlyFree -partner, ett nödsamtal från STINAPA (Stichting Nationale Parken Bonaire). STINAPA beslagtogs 112 papegojor från oseriösa handlare efter förhandstips.

Fåglarna är gulskuldrade amasoner (*Amazona barbadensis*) och Bonaireparakiter (*Aratinga pertinax xanthogenia*). De är inhemskt förekommande fåglar på Bonaire och man tror att fåglarna var på väg för olaglig handel med sällskapsdjur till Curacao. Många var döende och en hade redan dött. Utan att slösa tid började Echo-teamet ta hand om papegojorna och arbetade hela natten i ljuset av lyktor. Fåglarna var i fruktansvärt skick och behövde desperat föda efter att ha varit i förskräckliga förhållanden och utan föda i flera dagar. Ca 90 ungar av 112 behövde individuell vård.

För att följa utvecklingen eller stödja Echo för att få de här papegojorna tillbaka i det fria, besök: Sam's blogg, Echo's webbsida, Echo's Facebook-sida

Allt på www.psittascene.org

Speciellt tack till Jong Bonaire.

Näbb för näbb

Av Phoebe Green Linden

Det tar inte ens en sekund tills de har klängt sig fast på mig, flaxande, skrikande och fladdrande. De knuffar på varandra för att få plats och kliver längs mina armar. Deras fötter trasslar in sig i mitt hår. Det rör sig om 35 hungriga flygfärdiga ungar som alla försöker vara den första som får mat. Det är dags för frukost här på Bonaire, en liten ö vid Venezuelas norra kust dit dykare och snorklare från hela världen kommer för att upptäcka undervattens stora skönhet. Men mina glädjeämnen finns i luften eller just nu dinglar de från min tröja, kliver längs mina ben och skriker i mitt öra på babyparakitspråk: 'Jag är hungrig!' 'Jag först!' 'Mer nu!' 'Var är min?'

Vi mänskliga volontärer skiljer de här flygfärdiga ungarna åt för att hålla ordning på detta kaos. Vi tar bara några på en gång från inomhusvoljären till matbordet där sprutor fyllda med uppvärmd skänkt mat väntar på ivriga ungar. De som inte kommer med genast skriker sorgligt, men vi vet att alla får sin mat. Vi vet också att begreppet "vänta", till och med en liten stund, är främmande för dessa högljudda, påträngande, bedårande vilda babys som ser ut som gigantiska fjärilar och som låter som en fåglarnas "heavy metal rock band" som spelar på högsta möjliga volym, diskordant, förstärkt, öronbedövande och sympatiskt.

En person står vid mixern och förbereder sprutorna i hett vatten. Den andra förbereder frukter, någon annan jagar en flygande flykting omkring i klassrummet, där vi har gjort en provisorisk barnkammare med två fungerande voljärer för flygfärdiga ungar. Vid matbordet råder det ro. En i taget, med tålmod och noggrann uppmärksamhet, får varje unge mat tills den är mätt. De blir sedan tvättade med en varm och blöt handduk och undanstoppad i en ren låda där de välbehövt om än tillfälligt tar en tupplur. Det här fortsätter tills alla ungar är matade. Sedan kan vi rengöra voljären. Det är otroligt hur mycket de har skräpat ner efter gårdagens kvällsmat! Matbitar, tuggade löv från färska kvistar och lika mycket fågelbajs på golvet som det var mat i mixern.

Men än råder det inte ro i barnkammaren. Oh nej, det finns 12 amasonungar kvar som låter meddela att de är färdiga för frukost och 20 parakiter till som inte kan flyga men låter tillräckligt för att säga att de också vill ha mat. Vi fortsätter, låda för låda, näbb för näbb. Vid varje matning blir någon flygfärdig och flyttas från lådan till voljären. Högen av tomma sprutor blir större, en mixer full med mat konsumeras och högen av rena handdukar minskar när vi torkar bort röran från bord, golv, händer och hår. Efter nästan tre timmar är det relativt tyst. Vi volontärer tar en rast och tittar oss omkring. Det finns mat (och värre) på våra tröjor, i håret och på shortsens. Små skråmor täcker våra armar. Oavsett hur många handdukar vi redan har använt är golvet halt av gegga och det kommer att ta en timme till att städa upp allting. Vi börjar ofrivilligt skratta men inte för alltför högt. Vi vill inte väcka ungarna!

Phoebe Green Linden, M.A., är delägare i Santa Barbara Bird Farm i Kalifornien. När hon hörde om situationen på Bonaire vidtog hon omedelbara åtgärder för att hjälpa till. Hennes mångåriga erfarenhet av uppfödning hjälpte dessa ungar. Phoebe är volontär i World Parrot Trust och ger sakkunniga svar på dina frågor på parrots.org.

Uppdrag påskägg

Av Petra Stefan, Wiens Zoo

När vi öppnade resväskan väckte först tre konfektaskar i fabrikspaket med prislappar vårt intresse. Försiktigt öppnade vi den första asken. I den hittade vi chokladkakor från Jamaica. Den andra asken var likadan på utsidan men innehöll någonting annat. Vi såg omedelbart bomullsvadd och vi började öppna den väldigt försiktigt. Bland bomull, inlindade i skyddande papper fanns dussintals papegojäg. Vi öppnade varje litet paket med försiktighet och hittade ägg med mystiska tecken. Vi katalogiserade varje ägg, vi vägde dem, tog mått och fotograferade dem. Vi gav en siffra för varje ägg eftersom vi inte kunde tolka de existerande markeringarna. Två konfektaskar innehöll sammanlagt 56 ägg.

Vi hittade också ett konstigt runt paket inlindat i plast. Det var en souvenir, en apa utskuren i kokosnöt. Vi misstänkte att det också kunde vara ett gömställe för ägg? Vi försökte öppna kapsylen men lyckades inte. Vi fick tillgång till innehållet via botten. Lika omsorgsfullt paketerade som i konfektaskarna, hittade vi 18 papegojäg inuti apan.

Detta fall i djurparken i Wien började den 13e april när vår intendent Anton Weissenbacher fick information om att en smugglare skulle anlända till flygfältet i Wien tre dagar senare. Tullmyndigheterna hade fått tips om att papegojäg kunde finnas i hans bagage. Lördagen den 16e april anlände den misstänkte och tulltjänstemän hittade 74 ägg gömda i hans resväska. De var lätta att upptäcka vid genomlysning. Blått ljus blixtrade och tulltjänstemän förde resväskan och smugglaren till djurparken i Wien. Efter att ha packat upp, fick vi lov att ställa frågor till honom. Vi fick några svar och förväntade oss att äggen kunde vara från någon grön parakit på Jamaica. Han gav ingen information om hur äggen kunde klara av transporten. Han sade att han gjorde detta för första gången och 'hade velat prova det'.

Vi satte äggen i en inkubator och började en omfattande sökning i litteraturen. Vi misstänkte att det var frågan amasonpapegojäg. Det gav oss två möjligheter *Amazona agilis* och *Amazona collaria* (svartnäbbad amason och gulnäbbad amason), två inhemska amasonpapegojarter på Jamaica. I vilket fall som helst var vi tvungna att föda upp dem om vi ville vara på den säkra sidan.

Måndagen den 18e april var det dags. De två första ungarna kläcktes. Vi hade aldrig förut sett så små papegojungar eftersom alla våra papegojor föder upp sina ungar. Vi skickade kort till Matthias Reinschmidt, intendent på Loro Paraque och specialist i handmatning av papegojungar. Han bekräftade att det faktiskt kunde vara amasonpapegojungar. De följande dagarna var väldigt spännande när tre till fem ungar kläcktes dagligen! Inkubatorerna var fulla och det verkade inte ta slut. Endast 19 dagar efter de första kläckningarna hade vi 54 papegojungar. De andra 20 ungarna hade dött i äggen under transporten.

De första tio dagarna matade vi ungarna 11 gånger per dag. Vi använde Quiko Hand-Formula och kompletterade med Lactobacillus PT 12 en gång per dag. Vi började klockan tre på morgonen. Nästa matning var klockan sex på morgonen och efter det matade vi varannan timme till midnatt. Vi matade ungarna enskilt i metallskålarna de första fem till sju dagarna för att ha koll på avföringen. Snart efter det bestämde vi oss att ha dem i par. Vi färgade den ena ungens fjädrar så vi kunde hålla isär dem.

För att följa utvecklingen, vägde vi ungar dagligen före klockan 6-matningen. Vissa ungar utvecklade sig bättre än andra. Vid 14 dagars ålder fick en av de minsta ungar plötsligt vita vingar. Vi rådfrågade Matthias Reinschmidt igen. Han misstänkte anemi och rekommenderade järntillägg och vitamin B. Vi följde hans råd men ungen återhämtade sig inte. Inom några dagar dog åtta ungar med de här symtomen. Patologen konstaterade en tarmbakterie. Olyckligtvis överlevde bara en av de vitvingade ungar, antagligen därför att den redan var lite större än de andra.

De andra ungar utvecklades väl och var snart för stora för inkubatorn så vi flyttade dem till större lådor. Efter fyra veckor och hundratals timmar av hysande hade 'de okända gröna papegojäggen' blivit 21 individer av *Amazona agilis* och 24 individer av *Amazona collaria*.

Vårt sista steg var att vänja fåglarna vid buren. De började äta morötter, äpple, frön och bröd den andra dagen i buren och visade att de var redo att äta fast föda.

Vår framtida plan är skapa en population i fångenskap av de här två utrotningshotade papegojarterna genom att behålla några av fåglarna i djurparken i Wien och placera andra i djurparker som kan garantera goda och professionella boendeförhållanden.

Bildtexter:

Genomlysning avslöjar 18 papegojagg i en i kokosnötutskuren souvenir. De andra 56 äggen var gömda i två konfektaskar (ovan).

Den ultimata påskkorgen anlände till djurparken i Wien i form av 74 beslagtagna papegojagg. Äggen stoppades på flygfältet efter att ha blivit smugglade från Jamaica till Slovakien.

Mysteriet avslöjades när äggen kläcktes ett i taget och krävande och odygdiga gulnäbbade amasoner (mitten) och svartnäbbade amasoner (nedtill) såg dagsljuset.

Bokrecensioner av Desi Milpacher

The Flight of Cornelius Cocatoo – A Fable for children and adults (Corneliuskakaduan flykt– en saga för barn och vuxna). Steve Metz's historia om en tapper kakadua på uppdrag är både underhållande och lärorik. Historien som presenterar odysseen om Corky's (Cornelius), en moluckkakadua från ön Seram, är en sidvändare som håller barnen engagerade från början till slut. Resan som vår hjälte påbörjar är inte utan problem - människor trängs på samma lilla ö som fåglarna och det är Corky's uppgift att hitta en ny plats för flocken.

Historien har två bra lärdomar: lojalitet mot egna vänner och bevarande av den naturliga världen. Den beskriver också någonting oväntat. Den gör inte människan till en svartvit fiende. Den handlar om den ofta gråa världen i bevarandet. I detta fall försöker förtvivlat fattiga människor leva under hårda villkor och de behöver vända sig till naturen för att överleva. Den erbjuder också lösningar, alldeles för sällsynt i dagens polariserade värld. Med ett ord är denna historia till för alla människor, för stora och små, man kan ta det till sig och kanske utöva lite av det i den riktiga världen.

The Lonely Parrot (Den ensam papegojan) är en livfull och engagerande historia med fina tydliga bilder vilka engagerar unga (speciellt djurvänner) och ger en moralisk läxa både för unga och vuxna. Jojo, en ung sällskapspapegoja kommer till en familj och får mycket uppmärksamhet, leksaker och kärlek under de första åren... tills livet för ägarna går vidare. Det är en vanlig händelse i sällskapspapegojornas liv och beskrivs sällan ur fågelns perspektiv. Jojo förlorar sin familj och den efterföljande ensamheten är uppenbar. Vår unga medarbetare Torianna (10 år) gillar fortfarande en bra bildbok. Hon njöt av boken på grund av den omedelbara empatin hon kände för Jojo. Hon var orolig för honom och var angelägen att veta vad som hände med honom. Hon gillade också att 'författaren visade sig i boken'. Den här boken har en läxa som sällan är utforskad i denna omfattning, dvs. ansvaret att ta hem ett möjligt långlivat sällskapsdjur och konsekvenserna när man inte kan uppfylla alla dess behov. Lyckligtvis går allting bra för vår hjälte. Allt som allt, en fin bok med en etisk läxa och en söt, charmig historia.

Joe – The true-life adventures of a Blue-eyed Cockatoo (Joe - blåögd kakadua och livets äventyr).

Det första som jag gillade med Joe var att historien är sann – en historia om en kakadua med stor personlighet och med många äventyr, vissa allvarliga, vissa roliga. Historien i sig är trevlig men det mest intressanta är vad som händer med Joe efter många år med sin kära familj. Den finns i epilogen så vi säger inte mera om det här. Texten är avsedd för 9 - 12-åriga och den varierar mellan att vara mera för barn och ibland för lite mera mogna. Illustreringen är charmig och fast jag i början önskade mera färg kom jag till slutsatsen att svartvita teckningar passar bra i boken. En fin historia om relationen mellan människa och djur. Både barn och vuxna gillar boken. Torianna, 10 år, gillade historien och det faktum att den inte var någon standardbok för barn. Hon gillade när Joe lärde av sina erfarenheter och att boken var beskrivande och hade olika synvinklar. I boken var det också lite information om denna kakadua och om den unika världsdelen den kommer ifrån – enligt mig en av de viktigaste orsakerna att läsa en bok. Läsaren kan njuta av både fakta och fiktion.

Beställningar: Se länkar på **PsittaScene.org**

Nytt! En plats att finna massor på!

Exklusivt för läsare av PsittaScene – finn all väsentlig information, foton och reportage som inte kom med i denna upplaga. Flera foton på större soldatara. Kort från indisk fototävling. Bonaire blogg, länkar och foton. Flera foton på papegojungarna från Jamaica.

Litteraturlänkar www.psittascene.org

Kryssning för papegojentusiaster, 30e oktober – 6e november

Spänningen stiger inför den tredje årliga kryssningen för papegojentusiaster! Det finns fortfarande tid för dig att njuta av denna unika möjlighet. Det finns ingenting motsvarande någonstans för papegojentusiaster!

Fantastiska utflykter: Natural Encounters, Tampa, Florida och Belize Bird Rescue, Belmopan, Belize och nu Xcaret i Mexico. Fantastiska talare: Dr Susan Friedman, Steve Martin och Joanna Eckles. Fantastiska landningshamnar: Belize, Isle of Roatan, Cozumel och Costa Maya.

Du kommer att träffa nya vänner som delar dina intressen. Njut av samkväm, lotterier, spel och seminarier och fantastiska skräddarsydda utflykter. Och din resa stödjer World Parrots Trusts arbete med bevarande av papegojor.

Resekoordinator Carol Cipriano blir glad över att få välkomna dig ombord!

www.parrotloverscruise.com, Carol Cipriano +1 570-470-0034, carolstraveltime@gmail.com